

Je moet goed met mensen om kunnen gaan (priesters blijken ook van die gewone mensen te zijn); goed kunnen organiseren zodat de liturgie netjes kan verlopen, inkoop verzorgen van kaarsen, poetsmiddelen, hosties, miswijn en ga zo maar door. Hij was inzetbaar als lector en acoliet. En zeker bij de renovatie van de kerk stuurde hij de vele vrijwilligers aan die, allemaal met hun eigen gaven, zich inzetten voor de kerk. In de tijd dat de kerk gerenoveerd werd, was Sjeng een niet weg te denken schakel in het geheel. Het viel velen op dat alles in de liturgie keurig verliep en Sjeng nauwelijks te zien was tot op het moment dat er iets mis ging en hij als een reddende engel neerdaalde om oplossingen aan te bieden. Ook zorgde hij er voor dat de pastoor niet corrigerend naar groepen hoefde op te treden en regelde voor hem deze zaken. Naast het kosterwerk nam Sjeng ook de taak op zich van penningmeester in het kerkbestuur. Hij zorgde dat de parochie financieel gezien weer wat meer vet op de ribben kreeg. Hij maakte zich het systeem van kerkhulp eigen en wist precies wat er uit ging en binnen kwam. Ook was hij praktisch iedere morgen op de pastorie om mensen te woord te staan die een mis kwamen bestellen of andere zaken wilden regelen. Ook al was hij best zuinig met het geld van de parochie, toch werd dat gecombineerd met een gebaar waarin ook gulheid ervaren werd. In zijn periode als koster kreeg hij te maken met drie pastoors en naar allen stelde hij zich zeer dienstbaar op. Zijn vrouw Lieske ondersteunde hem in deze dienstbaarheid en zelfs toen haar gezondheid minder werd kon de parochie op hem blijven rekenen. Zijn grote kracht is zijn humor. Daarmee weet hij moeilijke zaken te relativeren. Menigmaal werd er hartelijk gelachen, maar ook hard gewerkt. Het geloof in God, dat hij van huis uit had mee gekregen, was een bron van trouw en liefde voor de kerk.

Het is niet zonder betekenis dat wij juist zijn kosterjubileum vieren met Pinksteren. Want door de bezielende kracht van Sjeng zijn er vele ontwikkelingen geweest, die de parochie ten goede kwamen. Hij was een instrument van de H. Geest om mensen bij elkaar te brengen, maar ook om de gave des onderscheids te ontwikkelen. Hij had snel door welk vlees hij in de kuip had. Het is een prestatie dat hij op 87-jarige leeftijd nog een grote vitaliteit toont en als zodanig zich nog steeds inzet voor kerk en parochie omdat zij een onderdeel van zijn leven geworden is. Dat hij op deze leeftijd nog zo actief en dienstbaar kan zijn beschouwt hij niet als een eigen verdienste, maar vooral als een grote genade die God hem geschonken heeft. Dit tekent ook zijn leven: meewerken met Gods genade is de grootste vreugde die een mens ontvangen mag. Proficiat Sjeng en we hopen dat je nog lang met je inzet in ons midden mag zijn.